

ȘCOALA

V R E M E I I

REVISTA
PEDAGOGICĂ
CULTURALĂ

A ASOCIAȚIEI
INVĂȚĂTORILOR
DIN JUD. ARAD

Director:
EUGENIU SPINANȚIU

Redactor
ION BLAGĂILA

Administrator:
SABIN MIHUȚIU

Ediție culturală
din Arad

ARAD
ANUL IX.
Nr. 6.
IUNIE 1938

CUPRINSUL:

Redacția: *Octavian Goga*

Pedagogie:

Ion Blăgăilă: *Cooperarea și pedagogia, și Spirit nou în educația nouă*

Florian Stănică: *Programul de lucru II. Invățământul tranzitoriu*

Traduceri:

Miron Țundre: *Copiii teribili*, de Maurice Garçon

Poezii:

Ion Iluna: *Treziți-vă Români!*

Iuliu Sabin: *Mă caut...*

Ion Iluna: *Primăvară*

Iuliu Sabin: *Așa mă știu*

Medalion:

Un om al școlii

Diverse:

Vasile Lădaru: *Scoaterea politicii din școală*

Cooperarea noastră:

Teodor Țundre: *Situația societăților dela Librăria învățătorilor*

Cărți și reviste:

Ing. Simion Grecu: *Ce cultivăm la mute? (i. b.)* — **I. Nisipeanu:** *Dintr-o campanie pedagogică pentru Școala activă.* (P. Șerban). — **Nicolai I. Bibiri:** *Individualitatea școlărilor români.*

Dela asociație — Poșta Redacției

„Școala Vremii”

REVISTĂ PEDAGOGICĂ-CULTURALĂ

Proprietar: ASOCIAȚIA ÎNVĂȚĂTORILOR
DIN ORAȘUL ȘI JUDEȚUL ARAD.

Manuscrisele nepublicate se ard. Anunțuri
și reclame se primesc după tarif.

**Manuscrisele, revistele pentru schimb,
cărțile de recensat și orice corespon-**
dență, se trimit pe adresa: **Redacția**
revistei „Școala Vremii”, Arad, Bulev.
Carol, 66 (Casa învățătorilor).

Abonament anual Lei 60. Un exemplar 6 Lei.

Școala Vremii

REVISTA PEDAGOGICĂ-CULTURALĂ

a Asociației învățătorilor din județul Arad.

Apare lunar, afară de lunile: Iulie și August.

ANUL IX.

Arad, Iunie, 1938.

Nr. 6

Octavian Goga

Istoria luptelor noastre naționale și-a avut întotdeauna reprezentanții ei, cari se identificau cu aspirațiile sufletului națiunii și luptau pentru promovarea lor.

Poetul O. Goga și-a înțeles menirea în funcție de acest imperativ național și toată viața și opera lui este indicele cel mai cert, de contopirea lui cu conștiința națională. El s'a făcut prin opera lui politică, ziaristică și poetică, cântărețul și luptătorul misiunii românești.

Lumea lui restrânsă la mediul cel mai specific românesc, este expresia celei mai fidele și puternice vitalități naționale.

N'a fost lăsată afară »dascălul« și »dăscălița« satului, de către fiul învățătoarei din Rășinari...

Azi, când nu mai este poetul care-a immortalizat în paginile literaturii noastre figura »dascălului«, noi care-i datorăm nu numai această recunoștință, — rămânând ca istoria cu slove de aur să-l eternizeze, — ne închinăm în fata memoriei poetului din Rășinari.

Ardealul și-a dat contribuția lui la galeria luceferilor poeziei românești și prin Goga, perde azi pe cel mai mare și mai strălucitor.

Octavian Goga, însă, cu toată coborârea lui în groapă, rămâne pururea între noi, prin opera ce ne-a lăsat, ca una din cele mai scumpe și valoroase comori naționale.

Reducția.

PEDAGOGIECooperația și pedagogia, și
Spirit nou, în educația nouă

Aceste sunt cele două articole, care au animat paginile acestei reviste, în două numere.

În ele s'au întâlnit doi colegi, cari au discutat cavale-rește, cu toată ardoarea sufletească, însă fără patimă.

Deși păreau în două rupte părerile lor, totuși azi colegii pot vedea, că ele converg într'un punct comun. Acel punct comun este fenomenul pedagogiei funcționale-naționale. O pedagogie socială sau oricare i s'ar da titlul, dacă nu e scoasă din experiența neamului și nu e națională, adică învățăturile ei nu se aplică în practică, ori de unde ar veni ele, fiindcă unele învățături și reguli științifice chiar streine fiind, ne aduc mare folos, cum zic, n'ar prezenta nici o valoare. Ar fi literă moartă. Nepunerea în practică a ideilor noi, în pedagogie, în țara noastră, deși ele sunt multe, face impresia că noi suntem tot cu două veacuri în urmă cu școala, deși har Domnului avem sumedenii de studii românești, pe cari putem scrie cu titlu cât de subliniat *pedagogie românească*, însă nu în școală, ci în carte, în teorie. Deci, pedagogicienii și unii dintre pedagogii români ne-au dat carte de pedagogie, însă noi nu am cercetat-o și dacă am citit-o, am făcut acest lucru în vederea examenelor și nu ne-a trecut nici măcar prin minte să aplicăm, în majoritatea cazurilor vorbesc, acele teorii. Iată de ce nu se simte pedagogia românească între noi, precum se simte linia și Sf. Nicolae etc. în școala românească. Nu lungesc vorba în privința aceasta.

Ceeace am constatat eu, o poate vedea oricine.

Un lucru însă văd în toată discuția, eu am pus și debătut problema din punctul de vedere pedagogic, nu din punctul de vedere al economiei politice, precum pune colegul meu teza.

Eu văd în cooperația școlară, un mijloc de educație. Să faci pe copil cinstit, dându-i ispita în mâna lui, adică banul,

fără ca să râvnească a și-l însuși, ci pentru plăcerea de a învăța cum să-l mânuiască și să-l economisească pentru un folos oarecare superior, excursiune, fond de ajutoare etc. Iată rolul educativ al cooperației școlare prin cooperativa școlară, rol care e departe de a face pe copil iubitor de arginți, spre a-i cultiva sentimentul avariției și bogatului căruia i-a rodit țarina. Inșă cooperația școlară nu se reduce la atât. Ea preconizează o cooperare a întregii clase și la învățatură etc. precum și a materiilor. Am arătat eu în »Spre o nouă metodă a scris-cititului« adevărata bază a pregătirii elevului pentru viață, precum ne spune și J. Dewey că: în copii »trebuie să dezvoltăm calități active de inițiativă, independentă, de ingeniozitate, dacă voim să dispară abuzurile și erorile democrației...« Și acest fapt îl spune un American! De asemenea B. Profit, ne arată în complex desăvârșit, educația prin cooperație, fapt pe care-l găsim în nenumărate cărți de pedagogie din toate limbile, inclusiv limba românească. Aceasta o spun, pentrucă întreaga viață se îndreaptă azi spre ceea ce corporatistă, care are la bază cooperarea valorii vieții, pentru înlăturarea șarlataniei, șmecheriei și exploatarea muncii. în favoarea capitalului, leneș și sec de suflet moral.

Așa, că eu sunt complet mulțumit, de faptul pus în discuție și din punctul de vedere al economicului și al socialului acestei probleme. Inșă, atunci nu discutăm problema din punctul de vedere al corporatismului social-politic; pentrucă acest principiu e arhidiscutat și îl găsim într'o sumedenie de izvoare, din care putem cita lucruri cari să ne inflăcăreze foarte mult pentru idee.

Astfel, Nae Ionescu, a avut o serie de articole prin care a arătat felul cum se dinamizează o națiune prin puterea de a vedea socialul înaintea individualului.

Citez : »Partidele politice și statul corporativ« de S. Meșdinti, »Programul Statului etnocratic« de Nichifor Crainic, etc. apoi revistele »Lumea nouă« și lucrarea d. V. I. Lupșescu : »România în Europa de mâine« — Stat corporativ — care carte are motto: »Organizarea fiecărei colectivități naționale prin corporatism este direcția comună a lumii« (M. Manoilescu). Citez și următorul pasaj din rev. »Lumea nouă« : »Corporatismul este sistemul de organizare economică, socială și politică,

care urmărește realizarea trebuințelor supreme ale națiunii prin integrarea juridică a categoriilor funcționale ale acesteia» (M. Manoilescu).

Tot după d. Manoilescu din lucrarea »Le siecle du corporatism« citez: »In statul de mâine, cu fiecare lovitură de ciocan se vor crea noi drepturi... In locul drepturilor naturale ale individului, apar drepturile funcționale ale cooperăției«.

De altfel iată concluziile ce le trage V. I. Lupșescu în cartea amintită: 1. Sistemul corporativ este un sistem de gândire superioară și de organizare a vieții superioare. 2. Acest sistem nou de viață socială este bazat pe realitatea categoriilor, cari sunt funcțiunile naturale și permanente ale statului corporativ modern. 3. Iar aceste categorii, funcționale, numite în vocabularul corporativ, corporații naționale, sau ca suprem scop de a organiza o coordonare supremă și totalitară a forțelor naționale, pentru a le pune în serviciul substanței națiunii.

Ar trebui să adaug și vederile lui Charlle Maurras, în această privință, apoi cele ale neocoperăției, care are un luptător la noi în persoana d. Thanir și care sunt difuzate prin rev. »Alianța economică«, la care să adaug Mesagiul lui Roosevelt și al altora, care deși democrați sau naționaliști, se întâlnesc în privința economicului, la acelaș punct, adică în cooperăție.

Locul este foarte restrâns, pentru ca să pot plasa aici toată amploarea corporatismului. De aceea mă mai servesc de un singur și scurt citat din revista Gândirea No. 4 din Aprilie c. din art. d. N. Crainic: »Spiritul autohton«, anume: »...spiritul autohton, proclamat cu energie de conștiința stăpânirii românești, își află expresia politică în sistemul etnocratic al unui corporatism rectificat după necesitățile țării noastre. Acest sistem, pe care l'am expus amănunțit în lucrarea »Programul statului etnocratic«, identifică în organizația politică totalitatea puterilor creatoare ale națiunii, face din stat veșmânt croit pe trupul ei și instrumentul direct al misiunii românești în lume...«

Cât privește corporatismul în școală din punct de vedere educativ în spiritul nou, amintesc pe lângă cartea dlui Profit cărțile: »Școalele de mâine« — J. Dewey; »Ciclul al II-lea« — P. R. Petrescu; »Curente noi în pedagogia contemporană« — Stanciu și I. Stoian; »Individualizarea învățării« — I. Gabrea;

»Doi ani de muncă« — publicitate a caselor naționale; »Către noua generație« — S. Mehedinți; »Educația cetățenească a tineretului« — Kerschensteiner; »Reforme și curente noi în școlile din Apus« — Biciulescu; în altă ordine de idei »Regenerarea neamului românesc« — Porsena, etc. etc. din care oricine se poate alege cu adevărate îndrumări spre o educație nouă. Aș face o greșeală mare, dacă nu aș aminti aci numele marelui nostru filosof C. Rădulescu-Motru precum în privința educației noi, cu spirit nou, și despre cărțile dlor Nisipeanu, Radu Petre, G. G. Antonescu și I. C. Petrescu. Așa, că din toate cele de mai sus, — precum și aruncând o privire către Nordul țării spre d. Tăbăcaru, Găvănescul Bărsănescu, Narly, Tr. Brăileanu, apoi E. Bernea, T. Herseni, Georgiade, Nestor, sau asupra marilor animatori ai pedagogiei și psihologiei școlii românești dela Cluj, adunați în jurul d. Fl. Șt. Goangă, ca d. Roșca, Mărgineanu, L. Rusu, Bologa, etc. și chiar asupra numerilor din colecția »Școlii vremii« și a celorlalte publicații pedagogice, — poate observa oricine, că nici românii nu sunt mai prejos cu problemele și ideile noi, în toate domeniile vieții românești.

Iată dece, dela Ion Blăgăilă, la A. Subescu, nu e nici o divergență de păreri....

Ion Blăgăilă

PRIMĂVARĂ

---

*Cântece de ciocârlii
Se ridică'n zări.
Norii'n falduri purpurii,
Saltă'n depărtări.*

*Soarele înveselit,
Râde sus pe culmi;
Jos în vale, s'au ivit,
Mugurii pe ulmi.*

*Prin dumbravă stralucesc
Frunți de ghiocci;
La isvor se'ngrămădesc
Turmele de miei.*

*Cocostării peste sat
Trec în lenes sbor,
Plugurile la arat,
Se pornesc de zor.*

*Tremur' văile de cânt,
Luncile horesc;
Apele în farmec sfânt,
Tainic șoptesc.*

*Din amurgul unui vis,
Zâmbete răsar...
Când în colivie 'nchis,
Plânge un canar...*

ION ILUNA

Programul de lucru¹⁾

II.

Invățământul tranzitoriu.

»Sufletului copilului nu-i poți porunci decât supunându-te lui, intrându-i în voie, nu făcându-i violențe« (I. Nisipeanu)

Un nou început de an școlar aduce pe mai toți elevii aproape complet neștiutori. Mai toți învățătorii au impresia că elevii au uitat ce-au învățat. De aci disperarea, descurajarea și bruscări peste bruscări pentru aceste nevinovate ființe. Totuși, realitatea, în fond, nu e tocmai așa. Nu trece mult timp și copiii își revin complet. Este numai un indiciu că ei și-au uitat de școală și de preocupările ei și că sunt în mreaja altora. Pe primul plan, în conștient au nouile cunoștințe, sentimente și preocupări, furnizate de vacanță. Un anumit tact se impune, spre a le aduce la pragul conștientului școala și preocupările, în mod ingenios, pe încetul. În primul rând se recomandă discuții în jurul ocupațiilor, jocurilor, întâmplărilor, lucrărilor efectuate de ei în vacanță. Plimbările, preocupările din această perioadă, iată atâtea subiecte, lecții instructive și plăcute, ușoare și viabile pentru copii, în cadrul cărora se pot face de toate: povestire, gramatică, compunere, socoteli, lucru manual, desen, istorie, geografie, științe naturale, cânt, etc. Așa cum se face întregul învățământ, tot anul școlar, în țările din apus. În felul acesta te fixezi în sufletul lor, în miezul faptelor și preocupărilor lor și orice dușmănie, față de școală și de accesoriile ei piere, ca negura la razele soarelui. Interesul arătat de învățător pentru tot ce sunt ale lor: preocupări, acțiuni și sentimente, subjugă sufletește pe copil, și-l apropie complet și definitiv, tocmai ce se impune într'o operă atât de gingașă și de dificilă cum este educația.

Pornind dela aceste considerațiuni, mi-am schițat în felul acesta programul de lucru în ceea ce privește *invățământul tranzitoriu*. Reproduc partea lui primă.

¹⁾ Vezi începutul în Nr.: 3, Martie 1938 al acestei reviste.

Clasa III-a

Ziua I-a. A. M. 1. Primirea copiilor în curtea școlii. Vom intra cu fiecare în vorbă, aruncând fel de fel de glume atractive și distractive.

2. Serbarea pentru începerea anului școlar. După slujba preotului și cuvântul de îmbărbătare rostit de unul dintre membrii corpului didactic dela acea școală, elevii vor recita ce-și vor aduce aminte, se vor cânta câtece și se vor executa câteva jocuri din cele învățate în anii precedenți!

3. Discuții asupra vacanței. Unde și-a petrecut fiecare vacanța. Ce-au văzut mai de seamă fiecare. În ce fel a fost de folos fiecare părinților. Ce jocuri au organizat cu tovarășii lor, au mai învățat pe unde au fost. Să le execute și acum.

P. M.

1. Executarea unui *cântec* învățat de ei în timpul vacanței sau al unuia învățat în anii precedenți, care le-a plăcut lor mai mult. Ei îl aleg.

2. Un *desen* liber, în care să reprezinte ce le-a plăcut lor mai mult din variatele lor impresii sau peisagii din timpul vacanței,

Ziua II-a. A. M.

1. Ce au văzut pe unde au umblat: câmp, pădure, oraș, râu, grădină, fabrici, etc. Povestesc fiecare, dându-le tuturor aceiaș atenție.

Învățarea de către toți a unui joc, de cele învățate de ei în vacanță. Al celui mai interesant și mai potrivit.

2. Scriu frumos pe caietele de caligrafie, de mai multe ori numele jocului, după regulile caligrafiei.

P. M.

Excursie la câmp.

Ziua III-a. A. M.

1. Ce economii au realizat fiecare în vacanță.: Ce cheltuieli au făcut. Ce cumpărături au fost trimiși să facă. Combinații de diferite operații, la tablă și pe caiete.

2. Povestesc premianții din cărțile primite ca premii, ce le-a plăcut lor mult.

3. Discuție asupra excursiei de ieri. Ce-au văzut, ce le-a plăcut, etc. (Intuiție, geografie, istorie, științe, etc.)

P. M.

1. Invățarea unui cântec nou și plăcut.
2. Modelarea din lut sau plastilină. Fiecare modelează: ceea ce voește.

Ziua IV-a. A. M.

1. Citesc câțiva câteva pasagii sau bucăți din cărțile citite în vacanță.
2. Se opresc asupra celei mai frumoase, alese de ei, și se amestecă unele reguli gramaticale învățate în trecut.
3. Povestesc, în scris, o întâmplare a fiecăruia din timpul vacanței.

P. M.

Liber.

Ziua V-a. A. M.

1. Dacă au văzut careva o localitate sau monument istoric, poveștește. Contrar, povestește ceva istoric învățătorul.
  2. Ce capital au depus fiecare la cooperativa școlii. Variate operații aritmetice cu aceste depuneri.
  - 3 Organizarea unui joc în curtea școlii.
- Un desen care să reprezinte ceva din excursia făcută.

P. M.

1. Cetirea unei povești interesante.
2. Cercetarea pedagogică a văzului.

Ziua VI-a. A. M.

1. O problemă ușoară în legătură cu viața lor. Va deslege-o fiecare pe tablă sau pe caiet.
2. Se memorează o poezie frumoasă și ușoară.
3. Se copiază această poezie pe caiete, frumos și curat.

P. M.

Plimbare la o pădure sau o baltă.

Acest *învățământ tranzitoriu* se impune mai ales la școlile dela sate și prin faptul că nu se pot procura cărțile decât cel puțin în decurs de 2—3 săptămâni, în cel mai fericit caz.

Trecând în săptămâna II-a, învățământul se apropie mai mult de cel dat de școală, mai sistematic. În legătură cu fiecare obiect de învățământ, materialul utilizat fiind cel ales și adus de copii din timpul vacanței sau din excursie. Se recomandă și se impune chiar o apropiere caldă, prietenească între elevi și învățător, o înțelegere părintească pentru fiecare

și cât mai puțină atmosferă de didacticism și disciplină austeră. La fel se va proceda și în săptămâna III-a.

Se va folosi mult și cu precădere învățământul ocazional și cel preferat de copii. Inițiativa lor să fie călăuzitoare și îndrumătoare.

Intr'una din zilele săptămânii a II-a se va face și examenul pedagogic al auzului, iar în a treia săptămână se vor completa fișele psihologiei-pedagogice la capitolele: școlaritatea, antecedente personale, Heredo-colaterale, planul ginecologic al copilului, referințe sociale, examenul medical și examenul antropometric, cum și alte observațiuni și referințe în legătură cu funcțiunile psihice, ce eventual s'au putut observa. Aceste completări se vor efectua, bineînțeles, numai în cazul când n'au fost făcute în anii precedenți. Altfel se fac numai cu caracter schimbător, în primul rând funcțiile de cunoaștere, emoționalitatea, voința, etc.

În cea de a IV-a săptămână se va păși încet către cartea de școală făcându-se pregătirile necesare în vederea începerii lecțiilor sistematice după manualele noi, de clasa III-a.

Săptămâna IV-a. Ziua I-a. A. M.

1. Cetri din cartea de citire a clasei a II-a a bucăților mai interesante și plăcute, după preferințele elevilor. Vor fi îndemnați și îndrumați să citească din ce în ce mai bine.

2. Învățarea unei rugăciuni de dimineață.

3. Dictatea unei părți dintr'o bucată cunoscută. Această lucrare se va păstra, pentru a fi comparată cu altele din timpul anului școlar, spre a se constata fiecărui copil progresul realizat în acest domeniu.

P. M.

1. Discuții asupra legendelor istorice din clasa a II-a. Povestesc fiecare câteuna, aceia care le-a plăcut mai mult.

2. Se învață cântarea rugăciunii învățată de dimineață.

Ziua II-a A. M.

1. Rezolvarea unei probleme. Lucrarea se va păstra pentru compararea cu altele din cursul anului, ca fiecare să poată observa progresul pe care l-a făcut.

2. Recunoașterea pomilor din grădina școlii după co-roană, frunze și fructe. Discuții de tot felul în legătură cu grădina de pomi și fructele lor.

3, Desenarea fructelor care le-a plăcut mai mult.

Câteva rânduri scrise frumos pe caietul de caligrafie în legătură cu pomii.

P. M.

1, Invățarea unei poezii în legătură cu pomii.

2. Un joc în curtea școlii. Apoi marș însoțit de melodii.

Ziua III-a. *A. M.*

1. Intrecere în socoteli, între elevi. Deslegări orale din toate operațiile.

2. Citire din cartea de clasa a doua (veche).

3. Povestesc în scris ce le-a plăcut mai mult din ultima excursie.

P. M.

Modelarea din lut sau plastilină a diferitelor fructe. Se colorează apoi.

Ziua IV-a. *A. M.*

1. Probleme de ale gospodărilor și gospodinei în legătură cu toamna.

2. Ce-au văzut mergând la câmp, pădure, baltă. Discuții geografice, istorice, intuitive, științifice, etc.

3. Cântece: »Pui de șoim«.

P. M.

Liber.

Ziua V-a. *A. M.*

1. Se citește din cartea de citire veche. Se anunță: »cineva citi bine, va primi pe curând cărțile noi.«

2. Povestește ceva învățătorul. Povestesc și elevii câte o poveste ce o știu.

3. Se vor trece pe un tablou anume, în ordinea de calificare dela citire toți elevii, cât și dela povestire. Se va compara cu cel de anul precedent. Se va păstra pentru a fi comparat cu cel de anul viitor.

P. M.

1. Se va învăța o altă rugăciune de seară.

2. Se va învăța cântarea acestei rugăciuni.

Ziua VI-a. *A. M.*

1. Socoteli în gând și scris. Costul cărților noi.

2. Intuirea cărților noi. Discuții și sugestii de dragoste și interes față de carte.

3. Imbrăcatul cărților. Sfaturi de felul cum trebuiesc păstrate cărțile.

P. M.

Plimbare la câmp în vederea lecțiilor din acest an : științe naturale, geografie, diferite cunoștințe preliminate.

Desigur, *nu este fix, și nici respectat ad-literam* acest program de lucru, ci foarte flexibil. Clasa, elevii, împrejurările, diferite întâmplări vor decide ordinea și cuprinsul lui.

Învățământul de tranziție pe lângă că realizează o trecere lentă, plăcută și atractivă din viața naturei în cea a școlii oficiale, cultivă și exprimarea liberă și naturală a copilului. Școala oficială îl îngrădește în anumite formule stereotipice, artificializându-i simțirea, gândirea și exprimarea, când convorbirile libere, discuțiile dela suflet la suflet, prin împărtășirea întâmplărilor din viața lor, a impresiilor și sentimentelor personale, îl obișnuiește cu un vocabular fluid și cu intonații firești. Devin, în chipul acesta mai comunicativi, mai siguri pe ei și mai naturali. Așa capătă și curajul necesar de a întreba, fie acolo unde, când n'au înțeles ceva, fie altceva ce-i preocupă, »și e cel mai rodnic învățământul care provoacă pe școlari să întrebe și ei cât mai des«¹⁾.

Această atmosferă de iubire, de înțelegere și comunicativitate o poate crea numai educatorul care-și iubește misiunea și care mai ales, iubește ființa aceasta în devenire — copilul.

Cum observam și accentuam și la începutul acestui articol, lipsa unui plan de lucru se observă nu numai la început de an școlar, când desorientarea multora este foarte penibilă și dăunătoare învățământului, dar și în tot timpul anului se observă la mulți. Este un neajuns pe care nici școala normală, nici organele *de îndrumare* — nu cele *de control* — n'au căutat să-l înlăture și să-l înlocuiască cu ceva efektiv. Nimeni nu s'a sesizat de această lacună în munca titanică, dar deslănțuită fără plan, din învățământul nostru, ci numai s'au înregistrat rezultatele, efectele.

Florian Stănică

(*Va urma*)

¹⁾ I. Nisipeanu: Șc. Psihologică (rev. Dentre inima copiilor No. 5—7 1937).

TRADUCERI

Copiii teribili, de Maurice Garçon

tradusă de Miron Țundre, din rev. »Conferencia«
(continuare)

Ce a devenit copilul în sbuciumarea noastră generală? Grea este responsabilitatea noastră.

Copilăria este excesivă în toate. Ea trece dintr'un moment într'altul la paroxism și nu cunoaște măsură. Totdeauna și cu orice prilej, ea se exaltă. Când noi suntem rău dispuși, copilul este îngrijat, când noi suntem îngrijați, el este neliniștit, când noi suntem neliniștiți, el este turburat. El duce la extrem fiecare din sentimentele pe cari noi înșine le încercăm. Montesquieu a spus.

»Este mai ușor a face să treacă pasiunile noastre în sufletul copiilor decât cunoștințele noastre în mintea lor«.

Creerul copilului clocotește și caută totdeauna soluții extreme.

Știți Dumneavoastră că se numără, în momentul acesta, mai mult de zece mii de sinucideri de copii pe an, față de două mii șapte sute din 1839? Toți au murit pentrucă ei au exagerat puterea sau, consecințele evenimentelor ori sentimente quasi-indiferente și aproape fără importanță. Iată totuși rezultatul operei noastre și al dezechilibrului nostru.

Adeseori, s'a făcut pentru ei tot ce s'a socotit util și necesar. Câte odată au fost corupți. Multora nu le-a lipsit nimic. Totuși, s'au ucis, demonstrând hotărât că este o greșală de a crede că s'a făcut datoria față de copil când i s'a asigurat viața materială. Copilul nu este un produs fabricat, cum se spune astăzi în uriciosul nostru limbaj tehnic. După nașterea sa fizică începe nașterea sa intelectuală. Nu e de ajuns a-l crește, el trebuie educat și toată educația este lăsată în grija familiei.

Familia formează însăși osatura societății, însă cu condiția ca ea să înțeleagă toată întinderea datoriei sale. Familia trebuie să fie întâi unită și nu are dreptul de a da tabloul îngrozitor al desunirei și al neînțelegerii.

Nimic nu este mai primejdios decât ușurința cu care astăzi se despart perechile, pentru schimbări ori porniri trecătoare. Eu am văzut astfel de copii, martori ai bătailor de neispășit, pe cari soții ajunși dușmani, îi fac mesagerii de cuvinte crude. Ce vreți Dumneavoastră să devină ei, cari, inconștienți încă, dar instinctiv subtili, se folosesc cu dibăcie de afecțiunea împărțită a părinților lor pentru a nu trage dela unul și dela altul decât foloase, trezind gelozia lor și mințind fiecăruia dintre ei ce a zis sau a promis celălalt? Nu se încumetă să li se facă reproșuri, de frică să nu se îndepărteze, îi acoperă de cadouri pentru a-i atrage. În aceste familii desunite în care fiecare trage la sine și nu vrea să cedeze nimic, nu mai putem vorbi de datorie.

* * *

Michelet a zis: »Dacă voiți ca familia să vă fie puternică, lăsați acolo copilul«. Eu aș schimba voluntar această formulă pentru a zice: »Dacă voiți copii demni, faceți mai întâi o familie puternică«. Familia desunită justifică toate intervențiile din afară atât de dureroase cât pot ele să fie. S'au avut dovezi și mizerabili, din timpul apariției pretinsului progres industrial, când femeile au trebuit să părăsească familia pentru uzină, ele au abandonat o parte din zi vatra unde ele erau necesare, copilul, încredințat la început surorii mari ori fratelui mai în vârstă, ori vecinei bătrâne, a câștigat tinda scării, apoi scara, apoi depe scară, a trecut în stradă: a vagabondat, s'a pierdut.

Dacă Dumneavoastră ați ști câți din acești bravi oameni am văzut eu, tată și mamă ocupați aiurea, și al căror copil, luat de poliție pentru vre-o vină mică, apărea în fața tribunalului de copii! Judecătorul, binevoitor și nu desgustat, examinează dosarul, cetește deslușirile, vede această formulă frecventă: »Copil lăsat fără supraveghere... Părinți îngăduitori...« Mama este acolo, aceea care plânge și zice:

— Dați-mi pe micuțul meu!

Judecătorul observă că părinții sunt onești, bine notați în vecinătate, și totuși!...

Ce vor face ei pentru copilul lor dacă el va fi redat autorității lor? Vor putea ei să asigure o supraveghere suficientă? Mizeria lor nu le permite. Secolul, care a închis mama

cu tatăl în atelier, a distrus legătura familiară, și trebuie fără voie, să se ia măsuri pentru a proteja copilul abandonat lui însuși. Este patronajul și câte-odată casa de corecție devenite necesare prin dispersiunea familiei.

Ceeace este o nenorocire, impusă uneori de necesitate săracilor, devine o neglijență vrednică de pedeapsă în mediile mai cu oarecare stare. Câți nu vedem noi din aceia cari sacrifică copilul pretențiilor obligațiunii mondene! Câți nu iau în serios miile de preocupățiuni egoiste ale unei vieți trândave și neglijează pentru ele cea mai strictă datorie!

Banii cheltuiți pentru copii nu constituie o scuză. O guvernantă nu înlocuește o mamă. Luxul nu oțelește un caracter. Câți oameni păstrează sufletul senin și nici nu-și imaginează monstruoșitatea lor!

*Domnul toată ziua e ocupat
Doamna toată noaptea e luată,
Se întreabă cu surpriză
Cum a putut să nască copilaș!*

El s'a născut totuși, și lumea nu se mai ocupă de el, decât pentru a-i asigura ce îi este necesar. Să se ia seama! Aceasta e destul pentru a justifica toate lucrurile exterioare și toate uzurpările.

* * *

Printre ideile-forțe cari fac astăzi drumul lor, aceasta este una dintre cele ce fac cel mai mare progres.

Noțiunea este veche. Robespierre spusese:

»Patria are singură dreptul de a ști crește copiii, ea nu poate încredința depunerea orgoliului familiilor nici prejudecăților particularilor«.

Oribile cuvinte!

Canton, mai puțin ipocrit, mersese mai departe:

»Cine îmi va răspunde, a zis el, că copiii, frământați prin egoismul părinților, nu vor deveni periculoși, pentru republică?«

Ce! Să expui copilul să devină unealta de certuri partizane? E o crimă! A face din el, înainte de a-l conduce propria-i rațiune, servitorul orb al unui partid? A-l iniția prematur în oroarea luptelor cari vor face poate nenorocirea vârstei sale coapte? Nu avem dreptul. Eu m'aș teme mai mult că, crescându-l astfel, uităm a-i da un suflet!

Numai familia, care se reține poate câștiga, prin gingășie, ceea ce este susceptibil de a atinge copilul, — eu înțeleg autoritatea părintească. Fără îndoială, forma acestei autorități evoluează, ea a pierdut din strășnicia-i veche. Severitatea unui Coto nu este poate un exemplar de urmat.

Tatăl meu mi-a povestit că el știa povestea următoare dela un om pe care el îl cunoscuse bătrân în tinerețea sa, care o așează prin preajma lui 1825 sau 1830.

Fiul unui gentilom poateriu venise la Paris să-și termine studiile. A rămas acolo doi ani apoi reintră la tatăl său, fericit și cu diploma în buzunar. Era în timpul când diligența brăzda încă drumurile și când oamenii tineri călătoreau pe cal. Adolescentul își strângea animalul, neliniștit de a vedea repede de tot casa părintească. Deodată pe drum, el văzu pe tatăl său care părea că merge în calea sa. Inchipuiți-vă Dumnezeuavoastră pe marele bătrân de atunci cu gulerul său închis, favoritele sale, redingota sa și pălăria sa de formă înaltă. Tânărul sare de pe cal și înaintează cu brațele întinse. Tatăl face o mutră serioasă și, trăgându-se înapoi cu un pas, zice:

— Ce! fiul meu, mi te prezinți în această ținută!...

Fiul se urcă din nou pe cal și, foarte măhnit, sosi acasă, unde mama sa îl îmbrățișă fără maniere. Apoi, cum el se plângea de primirea tatălui, puțin rece, mama sa îi răspunse:

— Mare găgăuță, iată patru zile decând, neștiind data sosirii tale, el face patru kilometri pe drum pentru a merge să te întâlnească! Și ieri seara, nevăzându-te, a plâns...

* * *

Noi ne ferim acum, de această demnitate puțin prefăcută, și noi preferăm o familiaritate mai duioasă. Să nu uităm, totuși că severitatea veche nu excludea tandrețea. Autoritatea nu împiedică gingășia, deoarece ea este un dar de sine care se fortifică prin dragoste. Autoritatea este o constrângere, care trebuie, din instinct, să fie căutată de acela care i se supune și să fie dorită ca o protecție ce se dorește mai mult cu cât ea nu se impune. Supunerea aduce mai multă afecțiune decât rațiune, și acela care o impune nu trebuie s'o exercite decât în măsura în care ea dă o direcțiune pentru dezvoltarea personalității copilului.

A avea autoritate asupra unui copil, este mai întâi a-i

face dreptate. Ca toți primitivii, instinctul său îl va face nebunește lacom de dreptate. Înșelaț-il, el nu va ierta.

La Brunyière a zis:

»Unica grijă a copiilor este de a afla partea slabă a stăpânului lor, ca și a tuturor celor cărora ei sunt supuși, îndată ce ei au putut să le atingă, ei câștigă biruința și iau asupra lor un așcedent pe care nu-l pierd. Ceeace ne face să pierdem o primă dată din superioritatea noastră față de ei, este totdeauna ceeace ne împiedică de a o recâștiga«.

Autoritatea trebuie să se impună prin încredere însă, ea nu este totul, ea nu servește decât de a dirija instrucțiunea și educația. Instrucțiunea, este predarea cunoștințelor; educația, este dezvoltarea dibăciilor intelectuale, și manuale cari se câștigă și a calităților morale cari se dezvoltă. A instrui fără a educa, este o rătăcire; este a deschide mințile cunoștințelor fără a le instrui preceptele morale: este a voi să crezi monștri.

Rolul educatorului este greu, el a preocupat pe toți filozofii. Noi nu mai suntem în timpul lui Montaigne, atunci când se auzeau în școli strigătele copiilor bătute de dascălii lor. Autorul »Incerărilor« a zis:

»Cât ar fi clasele lor mai cuviințios așternute cu flori și frunze decât cu bucăți sângeroase de nuieli de răchită«.

Renașterea cu eleganțele sale, a marcat era unei pedagogii deschise pentru natură și pentru viață. Pentru prima dată, s'a înțeles că trebuia ținut cont de personalitatea copilului. Se sileau să-l trateze de om, făcând un apel la rațiune. »Sunt filosofii pentru nașterea oamenilor, ca pentru gârbovire«, zicea încă Montaigne.

* * *

În contra strășniciei conștilor vechi, deja îndulcită în secolul al XVI-lea, cel de al XVIII-lea a adus cu Jean-Jeaques, toată sensibilitatea sa. Astfel, fiecărui timp i-a corespuns o nouă formă a instituirii copiilor. Ce trebuie ea să fie astăzi?

Eu v'am spus, începând: totul trebuie făcut. Eu adaog acum, că se poate ajunge aici, cu condiția de a pune de acord toate bunăvoințele. Nu se poate să fii cu bunăvoință asupra unui subiect ca acela care ne ocupă?

Instituirea copiilor trebuie să se facă în bucurie. Noi avem

multe subiecte griji și de tristeți pentru a nu înțelege necesitatea de a evita pentru micuții noștri cunoștința prea timpurie. Să isgonim mai întâi acest cuvânt pe care eu l'am aflat în prea multe lucrări pedagogice, dresarea. Este un termen veterinar și copiii noștri nu sunt vite.

Trebue bucuria copilului, mai întâi: bucuria de a respira și de a-și destinde mușchii. Câți dintre Dumneavoastră au zis copiilor lor neastâmpărați în casă:

— Tu nu ști să stai odată liniștit?

Știți Dumneavoastră bine că ei nu pot? Există în ei o viață care are nevoie de a se manifesta prin agitație și mișcare. A mișca, este pentru ei a dovedi inconștient corpul lor, care crește și temperamentul lor, care se învesește.

Trebue astfel bucuria spiritului, aceea a imaginației, aceea de a înțelege fără efort, Ei au milă, acești copii serioși înainte de vârstă și cari sunt obligați la lucruri laborios precoce. Ei sunt bătrâni, triști și chibzuiți. I-ați văzut Dumneavoastră, pe aceste mici fenomene, orgoliul părinților nemiloși, culcați târziu și sculați de vreme, îmbolnăviți din cauză unui loc rău, cari au deja în minte preocupări de oameni? Ei abordează viața așa cum se merge la luptă, cași cum ei ar avea deja, dela șapte la cincisprezece ani, să lupte pentru viață!

Și mie, nu mi se pare mai vrednic de milă decât aceste calcule de medii pe cari copiii noștri trebue să le refacă fără încetare după fiecare probă pentru a ști dacă ei vor fi demni la sfârșitul anului, de a trece în clasa superioară! Astăzi, copii de opt ani tremură, ca dascălul lor să nu-i proclame nedemni de a-și urma studiile pentru că le vor lipsi trei puncte la sfârșitul anului. E o mare milă! Și iată-i aplecați seri întregi, pândind uneori nopți asupra cărților lor, căutând să redobândească un punct, un jumătate de punct, un sfert de punct. Se învață într'adevăr pentru note? Nu ar trebui...

* * *

Invățământul ca obiect, mai întâi, de a obține o medie ori de a învăța? Nu este el făcut numai pentru a deschide spiritul? Eu îl țin într'o păcătoasă stimă pe acela care nu învață decât în vederea unei compoziții și care apoi lasă să uite.

A avea un loc bun, este bine: însă o educație generală, o educație de om, d'homete homme, aceasta este mai

bine. Să fugim de acest ^ospecializări premature cari obligă să se învețe prea mult și prea devreme. Ei trebuie pregătiți pentru viață fără a voi a-i învăța totul și noi avem defectul de a voi să-i învățăm tot. Fiecare profesor, crede că învățământul său este esențial și capital. Când se stabilesc programele, fiecare laudă peste măsură marfa sa. Și se adaugă ore peste ore. Școala nu este viața, ea acolo pregătește și nimic mai mult. Totuși noi avem ambiția nemăsurată și desordonată, noi cari am prins atât de departe cunoștințele noastre, de a voi, la șasprezece ani, să le revelăm totul, atunci când noi înșine, adeseaori, nu mai regăsim acolo drumul nostru.

Să respectăm dreptul pe care-l are tinerimea de a respira, de a trăi, de a alerga, de a se instrui și de a-și deschide mintea fără constrângere și fără teamă. Pentru ce să voim a umple un fruct copt atunci când este încă în imbobocirea florii, să voim să facem un prezent din ceea ce nu este decât speranță? Trebuie, pentru a gândi alt fel, ca noi să ne temem până la această speranță însăși, ca și când noi am avea frică de a o vedea compusă de oameni deopotrivă cu noi?

Copilăria nu este decât o ucenice și care trebuie să fie dulce. Este vârsta în care spiritul încă proaspăt se emoționează și se minunează și nimerește ușor la lirism. Acesta este momentul în care se formează caracterul, în care se învață a se cunoaște și a se pătrunde. Este epoca în care trebuie învățat mai întâi a îndepărta pentru totdeauna dela sine plictiseala, această proastă companie de sine însuși. A ști să nu te plictisești, este a fi gata să suporti asprimele de condiție pe cari le rezervă uneori existența, este a ști să te intereseze totul, să părăsești materialitățile apăsătoare și a înțelege că sunt satisfacții ale spiritului prin care se evadează din sclaviile zilnice. Trebuie înțeles că lucrul tinerimii nu este decât o pregătire. Trebuie știut pentru a ști, chiar și aproape mai ales lucruri a căror utilitate nu este decât depărtată și nu apare decât cu întârziere. La ce bun idei precise asupra științelor exacte atunci când nu convine încă decât a lărgi gândirea asupra ideilor generale?

Înainte de a aborda viața, trebuie mai întâi să ai câștigat un suflet nobil. Unde ar fi geniul, dacă el nu ar avea noblețe de inimă?

Morala nu se reduce la ceea ce Alphonse Karr numea în termeni de brevet: S. G. D. G., »se jarder des jendaomes«. Morala nu e de fel aceea. Nici unul nu poate fi fericit dacă el nu se bucură de propria sa stimă. Trebuie înfrumusețată tinerețea și lăsată a se păzi de jandarmi, să crească fără preocupări și a căuta ca ea mult timp să rămână desinteresată. Convine de a o pregăti pentru viața socială, care îi va apare destul de devreme turmentată, perfidă, plină de lupte și câte-o dată de ură. Trebuie ținută mai întâi în afară de toate neînțelegerile noastre. Trebuie căutat a lăsa copiilor, cel mai mult timp posibil, aceea la care ei au drept și care nouă ne lipsește adeseaori: echilibrul și armonia.

Este aceasta o utopie? Eu nu cred. Eu v'am spus, ajunge a acorda bunele voințe. Nu este aceasta posibil defel pe singurul sentiment căruia nimenea nu-i contestă legitimitatea: dragostea taților și a mamelor?

Pentru rest, în cursul conferințelor pe cari Dumneavoastră le veți auzi după mine, vi se va spune ceea ce sunt sistemele marilor educatori actuali.

Care este cel bun? Dumneavoastră veți alege.

Din partea mea, eu cred că trebuie împrumutat dela toți.

Se uită mulți într'adevăr, că dacă copiii formează o lume în societatea noastră, nu sunt defel doi identici. Ca și într' o imensă și adâncă pădure nu se vor afla două frunze asemănătoare, tot așa copiii sunt individual diferiți și aceasta este precis pentru a-i cunoaște că trebuie colaborarea profesorului și a familiei. Familia formează individul, descoperă personalitatea proprie a copilului, apoi profesorul înjghebează grupe, îi învață o doctrina generală pe care familia trebuie să o aplice,

* * *

Eu am terminat. Trebuie eu să mă scuz de a fi atăcați evadând din subiectele cari îmi sunt mai familiare, probleme pe cari eu n'aveam calitatea de a le aborda? Eu nu știu. Eu nu am făcut decât o întoarcere asupra mea însumi. Eu ași vrea ca să rezulte pentru fiecare din Dumneavoastră o întoarcere asemănătoare. Tentați experiența când Dumneavoastră veți fi singuri și veți ieși mai buni. Vă veți zice, cum mi-am spus și eu, că noi am jucat, de un secol, un joc periculos și că trebuie să terminăm cu greșelile noastre. În lumea noastră răsturnată, noi urmăm cu toții un destin nesigur. Nu ne rămâne decât o ieșire: să ne întoarcem spre copil, care rămâne ultima noastră speranță. El este acela pe care noi trebuie să-l facem capabil de a repara greșelile copiilor teribili, cari suntem noi. (Emoție. Aplauze lungi. Rechemări numeroase).

»Conferencia« de 1-er Mars 1937.

Maurice Garçon avocat la Tribunal

TREZIȚI-VĂ ROMÂNII!

*Popor trudit! Pornit în căi
De codrii, vecinic alungat;
In lacrimi doina ți-ai scăldat,
Când te sbătegi ingenunchiat,
De-o mână de călăi.*

*Cu codrii, soarta te-a 'nfrățit;
Îți știi durerea pe de rost,
Căci ei îți deter' adăpost
In vremi cumplite, când ai fost
De poteri fugărit.*

*Urlau gorunii 'nspăimântați,
Când mamele cu pruncii mici
Se svârcoleau sub foc de bici;
Pe când bărbații: mucenici..
Pe roate sfârtecați.*

*Prin văi adânci, creștiau aprozi
Cu sufletul înflăcărat;
Când glas de buciurn i-a chemat
In rânduri strănse au plecat,
Alături de voevozi.*

*Ca trăsnetu' s'au năpustit
In calea vântului turbat...
Prin jertfa lor s'a înjghebat
O Românie! Sfânt regat,
Din sânge făurit....*

*Și azi, când valuri de străini
Din patru margini de pământ,
Vor să ne sape-adânc mormânt,
Să ,ngroape 'n el ce avem mai sfânt,
Treziți-vă Români!*

*Formați un zid, Români creștini!
Cresință'n Rege și Hristos
Și cei de sus și cei de jos!*

*Ne suge măduva din os
Puhoiul de străini!*

IOAN ILUNA

MĂ CAUT ...

*Mă caut în neant și'n veșnicie,
Un bulgăr negru de noroi...
Mă caut, — bogat în sărăcie
Ori mincinos între eroi...*

*Mă caut lumină ce învie
Un gând în mine însumi, — gol;
Mă văd scurmând, legat de glie
Destinul unui biet sobol.*

*Mă caut, — voință efemeră
In marea de nisip și fard,
Dar nu gălesc, — decât... himeră...
Cenușa'n care insumi ard.*

IULIU SABIN

MEDALION

UN OM AL ȘCOALEI

D. Inspector Ludovic Ciobanu

Ecoul cald al cuvintelor rostite de Dl Insp. L. Ciobanu în adunarea asociației; când a făcut întâiul legământ cu învățătorii județului, vujește încă și azi în sufletele celor ce-l așteptau cu nerăbdare.

Vibrațiile cuvintelor D-sale au risipit negurile; au umplut un gollăsat în sufletele dascălimii, prin plecarea Dlui insp. I. Cioată, care prin dragostea sa pentru școala românească și pentru dascălii ei, va trăi vecinic în sufletele noastre. Deși a plecat,

il simțim între noi, și în școala pe care întotdeauna a știut-o însufleți.

Din clipa când noul inspector și-a legat sufletul lui cu al nostru, gata de a înfrunta ori ce pornire, care ar putea clătina școala din fagașul ei, suntem un zid neclintit în jurul D-Sale.

Vasta activitate a Dsale, ne este cea mai mare chezășie, a luptei necurmăte, pe care a dus-o cu o însuflețire și o dragoste nemărginită, în drumul spinos și totuși plin de roade, în ogrul școalei naționale.

Și, din toate sbuciumările lui sufletești, din gândurile lui frumoase și pline de avânt, picurate în multele lucrări, pe cari le-a dăruit școalei, ca un nespus omagiu, răsare **omul**.

Gândurile noastre se îndreaptă spre Dsa și dragostea noastră, se înfrățește cu idealurile Dsale, în slujba neamului, Regelui și a Țării.

DIVERSE

Scoaterea politicii din școală

Se trâmbează la răspântii și se cuvântează de pe tribuné, că odată cu votarea noii Constituții, a început în România o eră nouă. Nu suntem noi și nu e nimeni care să se îndoiască de marele pas înainte realizat prin ajustarea legii de bază, potrivit cu aspirațiile neamului din epoca aceasta. Avem impresia unei liniști lăsate ca un val peste țara întreagă; avem impresia că viața a luat într'adevăr un aspect nou și o însemnătate nouă. Dar din tot complexul de binefaceri a căror realizare practică sperăm să ne aducă mult bine, desprindem cu deosebită plăcere încetarea luptelor politice de partid. Protagonisții politici de partid spuneau că numai din ciocnirile ideilor, va ieși lumina adevărată. Abia acum văd și ei că s'au înșelat. Lupta politică pentru binele neamului, s'a dovedit a fi o grandioasă escrocherie ale cărei urmări nefaste le vom simți multă vreme și ne vor urmări ca umbra unui vis urât. În epoca de tristă amintire a acestor lupte toate instituțiile statului s'au desorganizat. Posturile deveniseră niște vaci grase cari se dăruiau clientelei politice, sau se vindeau la licitație. Școala, biserica, administrația civilă, toate erau frământate de schimbări zilnice de funcționari, legea nu mai era lege, bunul plac al politicianismului domnea peste tot. Lipsa de merite era promovată la rangul înaltei înțelepciuni și era o condiție pentru a fi admis în cercurile politice înalte, dacă era însoțită și de slugărnicie. Politica devenise o profesiune a celor fără căpătăiu, a excrocilor, demagogilor, a plevei intelectuale și morale. Nu intră în rândul acestora puținii oameni de credință, cari au luptat mânați de gânduri nobile, de patriotism desinteresat, pentru cari politica era o misiune, nu un mijloc de îmbogățire. Dar ce puțini sunt aceștia!

Zilele carnavalului politicianist au trecut; a venit o eră de liniște roditoare. Sperăm că de azi înainte a scăpat și mult hărțuita școală de svârcolirile patimei politice și va avea liniștea necesară pentru a lucra în serviciul poporului român. Sperăm că va veni ziua când se vor promova adevăratele

capacități, muncitorii luminați, oamenii cari nu fac paradă de merite, iar țara și instituțiile ei vor cunoaște zile de prosperare și forță în cinste și dreptate. Mai speram că în școală se va introna pentru totdeauna religia muncii și a idealismului curat, iar profitorii trecutului regim politic, vor reveni acolo de unde au fost ridicați spre locuri înalte pe cari toată lumea cinstită era de acord că nu le meritau. Jalnicul spectacol al târgurilor imorale cu drepturile consfințite prin legi ale bieților învățători, sperăm că își va găsi însfârșit de mulți dorita moarte.

Și pentru a înțelege mai bine rezultatele bune ale depoliticianizării școalei, vom aminti pe scurt păcatele politicianizării, pentru ca din contrastul a două stări de lucruri, să închinăm cumpăna judecății drepte de partea cui se cuvine.

Organizația administrativă a școalei politicianizate suferea de boala care s'ar putea numi incapacitatea arogantă. În posturi de conducere, mari și mici, erau ridicați înși fără merite, recrutați din pleiada de slugarnici cari înconjurau pe șefii de organizații politice, oameni fără pregătire suficientă de conducători, oameni cari foloseau postul de conducere ca pe un mijloc de sporire a averii și de răzbuțare împotriva celor cu cari avuseseră diferende. Patima politică orbea vederile lor, iar toate marile probleme școlare erau bagatelizate și supuse cenzurii partidelor cu vederi mărginite. Dacă am avut oameni de școală, de talia lui Haret ori Dr. Angelescu, e datorită unor întâmplări. Dacă mintea lor largă și spiritul lor de organizare ar fi fost permanent în slujba școalei și a Patriei, pe deasupra schimbărilor politice, am fi avut azi o școală românească la nivelul celor mai înaintate națiuni apusene. Munca lor uriașe a stagnat, concepțiile lor largi de organizare materială și morală a școalei au fost atăcate cu rea credință de politicieni meschini și incuți, realizările lor au fost dărâmate de alții, planul unitar al geniului lor a fost spart de invazia multor nepricepuți, cari voiau să ferească poporul ținându-l în întuneric.

Sufletul școalei politicianizate, învățătorul, cu simțirea devastată de ură politică și cu mintea chinuită de grija zilei de mâine, era jucăria micilor potențați politici dela sate sau dela orașe. Nu puteai ridica o școală nouă, dacă nu făceai

rugăciuni umile în fața unui prefect sau a unui deputat, care voia să te aibă agentul său electoral în satul de unde erai. Clădirea localurilor școlare făcea parte din mijloacele de propagandă electorală, nu de ridicare a nației românești spre lumină. Transferări, detașări, examene, se puteau face cu intervenții politice, fără respectarea legii, suprema lege fiind interesul puterii politice.

Păcatele sunt nenumărate. Cei ce au avut de suferit de pe urma patimei politice le cunosc și nu le uită. Enumărarea lor cere spațiu vast și mormânt larg. Când te gândești la ele te cuprinde desgustul. Desordinea domnea peste tot. Era firesc să fie așa. Unde conduce mediocritatea, lucrurile merg tot mediocru.

Printr'o fericită împrejurare, și prin voința M. S. Regelui, lucrurile s'au îndreptat! S'u înlăturat partidele politice și s'au depoliticianizat instituțiile. Măsură logică și salutară. Cameleoni și ariviști au mai rămas însă. Mulți beneficiari ai politicei de partid, au rămas tot beneficiari. Sunt între ei și români merituoși, dar sunt și de acei cari n'au merite suficiente. Însfârșit, acum e perioada de tranziție spre lumea nouă și nimic nu poate fi schimbat radical în două minute. O țară întreagă nu poate fi așezată pe noi temelii în câteva zile sau câteva luni.

Ceeace trebuie schimbat este și sufletul poporului. Sunt oameni cari au rămas tot cu mentalitatea meschină a erei politicianiste. Am făcut pasul hotărîtor înainte. A fost pasul cel greu. Nu trebuie să rămânem pe loc, nici să dăm înapoi. Neamul românesc se șterge la ochi și privește în zarea viitorului. Dela unirea cea mare, e prima rază de lumină puternică, ce luminează calea destinului său. Să sperăm că, însfârșit, a sosit vremea când speranțele neamului românesc nu vor mai fi înșelate. S'au arătat semne bune cari îndreptătesc speranțele. Inimile insetate de dreptate așteptau de atâția ani încetarea mascaradei și coborârea sfintei dreptăți. Sperăm că neamul își va găsi însfârșit echilibrul launtric și munca învățătorilor săi, teren prielnic de semănare a gândurilor bune și luminei, spornică în bine.

Acest articol vrea să exprime o satisfacție, un îndemn și o urare. Satisfacția pentru moartea unei hidre cu capete hăde și limbă otrăvită: politica de partid. Indemn spre muncă ordonată și idealism în slujba neamului, spre a păși tot înainte spre împlinirea tuturor dorințelor sale, și urarea pornită din inimă ca toate gândurile bune ale conducătorilor, precum și toate aspirațiile neamului românesc, să se îplinească.

Vasile Lădaru

Situația societărilor dela Librăria Învățătorilor

La sfârșitul anului școlar trecut s'a publicat rezultatul distribuirii primei de consum a cooperativei, la membrii librăriei, pentru fiecare în parte întocmai ca și acum. Publicăm aceste distribuiți pentru a dovedi, că interesul existenței librăriei învățătorilor este în mâna acelorora, cari colaborează cu librăria, cari membri știu să-i ceară serviciile ei, ca prin acest fapt să fructifice toate operațiunile în folosul lor, așa cum este și în folosul colegilor. Personalul care servește interesele tuturoră este însuși cumpărătorul societar, fiindcă cere să i se noteze în momentul cumpărării, că suma încasată la librărie este a clientului său, pentru care cere prima ce i se cuvine. Societarul este propriul său negustor când servește clienții săi, ce-i are împrejur, în satul, în școala și în familia sa. Iată un exemplu: Ioan Lascău, excelentul cooperador, în anul acesta a dovedit următoarele: A subscris o parte socială de 500 lei, care a vărsat-o. A primit 4% dividend de 20 lei și 623 lei 3% primă asupra cumpărăturilor făcute de Dsa. Azi situația societărilor dsale este beneficiul de 647 lei, la 500 lei capital, care constituie un beneficiu de 129% pe an. Dacă fiecare membru ar colabora cu librăria astfel, am avea anual un spor, care ar uimi pe cei mai înțelepți din lume. Nu așteptăm chiar ca librăria noastră să producă astfel de minuni, dar membrii ei vor avea o plăcere de a fi considerați ca promotori ai solidarității economiei noastre colegiale. Când cineva rostește cuvântul de învățător să-i fie și noțiunea de cooperador în minte. Cooperadorul este îndrumătorul vieții sociale și economice. Vom reuși să lucrăm împreună, fără niciun serviciu din afară, fără intermediari, și vom ști să ne bucurăm de rezultatele noastre, fără a fi arătați că exploatăm interesele celor din afară de societate. Cooperativele școlare înscrise ca membre la librărie au beneficii ca și oricare persoană fizică. Cooperativele școlare servesc vederile cooperației în toate amănunțele, atât în interesul corpului didactic, cât și interesul elevilor, membri la cooperativa școlară. Iată o cooperare care nu dă greș. Prima de consum s'a repartizat astfel:

Lascu Ioan 627 lei, Tărăpoancă Nicolae 474 lei, Nonu Mircea 459 lei, Popa Ioan Chereluș 435 lei, Șandor Ioan 435 lei, Borcuța Avram 435. Cornea Ana 396 lei, Sanduț Ioan 384 lei, Popescu Traian 372 lei, Tăpălagă Stana 339 lei, Siladi Ioan 339 lei, Spinanțiu Eugen 315, Roșca Florea 309, Igrășan Lazar 300. Au mai primit primă de consum între 200—300 lei: Sirca Cornel, Vărtaci Gheorghe, Popa Filimon, Coandă Constantin, Mladin Ioan, Ponta Sever, Cordoș Isaia, Cordoș Sofia, Stănescu Marin, Kronovits Mauriciu, Toma Ioan, Vidican Ioan, Pigli Trăilă, Pop Aurica, Dima Nicolae, Dârlea Ioan, Cociuban Pascu, Vârșandan I., Bendea Ioan, Faur Aurel, Trifu Constantin, Ilarie Pavel și Jurcău Petru. Între 100—200 lei: Muntean Iuliu, Lascu Aurelia, Drincu Vasile, Barthl Mihai, Chirici Valeria, Câmpian Traian, Dincă Ioan, Ciobotă Dumitru, Fleșeriu Ioan, Oarsă Savu, Suci Gheorghe, Heim Iosif, Ungnrean Ion, Christea Nicolae, Miloi Dumitru, Moiescu Rozalia, Mureșan Loghin, Floruța Ioan, Balaban Ioan, Mazilu Gheorghe, Damaschin Ioan, Ardeoi Ioan, Malăian Petru, Burticală Alexandru, Lupulescu Vasile, Lupulescu Florica, Dijmărescu Dumitru, Trifu Ștefan, Vlad Dumitru, Vărtaci Ioan, Iscrulescu Constantin, Koncsek Iosif, Locuștean Florea, Drecin Silvia, Handra Gheorghe, Ludoșan Ioan, Precup Petru, Codrean Traian, Rușescu Grigorie, Păcurar Iosif, Bugariu Nicodim, Nedeiau Alecu, Ioja Laz, Ruiu Nicolae, Cioroianu Oprea, Popovici Gheorghe, Iluna Ioan, Florea Ioan, Drincu Romul, Arpaș Ioan, Popa Gheorghe, Papp Avram, Frent Gheorghe, Achim Gheorghe, Lugojan Virgil, Bozia Ștefan, Chepătan Ioan, Moț Linezie, Donat Gavril, Blăgăilă Ambrosie, Lupaș Petru, Károlyi Anton, Károlyi Elena, Krohn Elena, Tomus Sabin, Cociu Petru, Pandă Teodor, Podrumar Coriolan, Macavei Ștefan, Palade Nicolae, Martin Veturia, Dogariu Constantin, Gogoasă Ioan, Roșu Petru, Căruntu Constantin, Căruntu Elena, Luca Aurel, Stoian Iosif, Silagi Gheorghe, Brăiloi V. Drăgan Ioan și Moga Gheorghe,

Între 3—100 lei au primit: Teodor Țundre, Istrate Constantin, Dulhaz Petru, Drecin Olimpia, Damian Valeriu, Debrețin Maria, Marian Hortenzia, Târziu Iosif, Tomoșoi Maria, Heret Viorica, Sirca Dora, Ambrus Margareta, Albu Simion, Faur Sara, Faur Pavel, Radu Dumitru, Cazan Grigore, Popescu Ioan Voivodeni, Harca Dumitru. Ionuțaș Ioan, Lorinț Petru, Cojol Andrei, David Antoniu, Popa Vasile, Cherechean Teodor, Tudor Gheorghe, Terebenț Alexandru, Dăchi Victoria, Subescu Aurel, Stancu Costea, Diaconescu Ioan, Ogarcă Cosma, Ogarcă Elena, Stoichițescu Ioan, Stoichițescu Maria, Șiclovan Elena, Popescu Florian, Popa Ioan Monoroștia, Marton Pavel, Mandă Ioan, Mandă Sidonia, Bejan Petru, Draia Radu, Drig Pavel, Mușca Ștefan, Tomuța Ioan, Lădaru Vasile, Tau Ioan, Stoic,

Lazar, Rejep gavril, Moldovan Emanuil, Bătrănuț Ioan, Blăgăilă Ioan, Blăgăilă Maria, Homesbu Vasile, Găldău Ana, Găldău Alexandru, Badescu Veturia, Popescu Ioan, Rusu Nicolae, Ene Maria, Fernicean Alexandru, Mihuța Gheorghe, Budea Alexandru, Cătană Emil, Șerban Nicolae, Lipovan Maria, Groza Ioan, Andronache Nicolae 54, Cismaru Mihai, Stejer Antoniu, Putin Gheorghe, Stoica Valeriu, Mureșan Cornelia, Ardelean, Teodor, Busuioc Dumitru, Popescu Mihai, Popescu Persida, Șuluț Ioana, Soica Veturia, Dronca Elena, Grecu Paraschiva, Caba Ioan, Mi-huț Paulina, Cer Emeric, Pfafenhuber Rozalia, Teger Rozalia, Ioanovici Maria, Demetrescu Maria, Mihalache, Tatar Cornelia, Balaban Demetra, Miloi Maria, Borcoman Bucura, Bălă Aurelia, Pap Georgina, Muntean Georgina, Coribaba Elisabeta, Bălă Marin, Crivăț Ioan, Moreșan Borița, Josan Ioan, David Iudita, Laza Sidonia, Debeleac Traian, Coop. școlară »Infrățirea« Covășinț, Givulescu Traian, Burticală I. Cladova, Semlecan V. Macea, Văcariu I., Văcariu Ana, Guleș Vichente, Verișan Gheorghe, Coșa Antoniu, Galiș Petru, Ardelean Simion, Pascu Teodor, Stepici Dumitru, Stepici Aurelia, Aragea Valeriu, Lazar Elena, Popian A., Istoc Maria, Ghebeleş Ioan, Ghebeleş Livia, Vărtaci Dumitru, Mocsonyi Francisc, Varga Carol, Krohn Ioan, Darvas Carol, Bunghez Maria, Cooperativa școlară »Școlarul pecican«, Codrea Ana, Mate Iolanda, Laita Ioan, Moldovan Delia, Cioară Ioan, Velea Popescu, Zăhoi Florea, Rediș Gheorghe, Dascăl Gh. Socodor, Ruja Gheorghe, Balta Vasile, Cruch Nicolae, Such Ioan. Nini Gheorghe, Antaliyi Margareta, Dumitrescu Ștefan, Dumitrescu Ioana, Susan Ilie, Cârstea Ilie, Tascău Constantin, Marinescu Florea, Șerban Petru, Nicolin Viorica, Bărda Ignat, Pinte Pop. Bărbucean Gheorghe, Badescu Veturia, Ciongradi Petru, Philipp Ioan, Popescu Nicolae, Pistol Constantin, Sirăa Toma, Șerban Amalia, Neisar Francisc, Kovács Mihai, Capotescu A. Avramovici Emil, Neamțu Sofia, Trifan Ștefan, Blaj Ioan, Ispas P. și Stănesci Alecu.

Cotele stabilite conform borderoului întocmit, conform statutelor se adaugă la capitalul social vărsat până la dublarea capitalului social subris, după întregirea capitalului astfel majorat, societarul librăriei va da o declarație de majorarea capitalului subscris, sau va cere partea adăugată să i se plătească în numerar ori în valori de mărfuri, urmând ca beneficiile anilor viitor să se adauge la capitalul social așa cum s'a procedat până acum. Societarul care dorește a cunoaște cât este capitalul său la librărie, va cere un extras de cont și i se va da, bineînțeles plătindu-se cheltuețile cu poșta pentru răspuns. Extrase de contul capitalului se pot cere și la prezentare.

Cerem înscrierea tuturor învățătorilor ca membri la această librărie.

Teodor Tundre inv.-cont. coop

Cărți :- Reviste

Simion Grecu: Ce cultivăm la munte? D. Inginer

Grecu, un iubitor al progresului economic și un îndrăgît serv cultural al maselor dela coarnele plugului, a dat la lumina zilei o carte, ce o închină cărturarilor dela sate.

Această lucrare prezintă o reală valoare, în special pentru moși și pentru locuitorii codrilor și munților.

Autorul, dealtfel, spune într'o scrisoare tipărită și alăturată cărții:

„Să ajutăm moșii și gospodăriile plugărești din munții noștri!”

Ne-am îndrăgît de cartea aceasta. Acest lucru în să-l precizez dela început. Ți s'ar părea o carte de specialitate, dacă te-ai rezerva la simpatica copertă. Inșă, după ce o citești vezi, că, nu agronomii trebuie s'o citească, ci învățătorii. Ei sunt în imediata apropiere a țăranului, ei sunt în ușa casei lui, cum s'ar zice. De aceea, îndrumarea imediată și reală, în privința gospodăriei și a lucrărilor lui, numai dela ei o poate primi.

Iată, deci, foarte justificată închinarea cărții: „Ce cultivăm la munte?” a d. Simion Grecu, cărturarilor dela țară.

Dar, să deschidem această lucrare și să vedem ce cuprinde în paginile ei. Spre pildă, autorul constată în „Un cuvânt înainte” că: „Numai plugăria românească rămâne străină, departe de descoperirile științei, cari au fost tainice în trecut și atât accesibile azi.” „Se cuvine... să lăsăm să pătrundă în masa întunecată a țăranimei și câteva unde luminoase și binefăcătoare a e științei moderne plugărești...”

Imi vin în minte, niște lucruri citite, despre Argentina și câmpia Estancia, precum și de câteva articole ce le-am scris în diferite publicațiuni, acum 10 ani, când în țările departe, în occident se introduseseră mașinile în ogorul plugăresc. La noi, atunci dnii Miniștri, scriau scrisori plugărești, iar Mussolini, stărpea bălăriile din jurul Romei, pretăcându-le în cele mai roditoare pământuri, și grăul Argentiniei bătea un record mondial.

De atunci, nu am mai citit o carte, care să mă captiveze atât de mult, ca ceea a d. Inginer Grecu.

Om modest, Dsa, nu a scos un tratat teoretic de agricultură spre a se complăce în teoretizări inutile.

A luat trebuințele omului și a răspuns practic, la toate necesitățile lui. Astfel, unul om ca să poată trăi îi trebuie hrană, în care să se alle: amidon, azot și grăsime. și pe această bază științifică, a arătat în lucrarea Dsale, grăul, structura și compoziția sa, știindu-se că acesta e folosit pentru glutenul său, dând statistici pe țări și regiunile țării noastre. Noi ca o orientare sumară cităm:

În regiunea muntoasă grâul are 8—9,96% gluten, în Banat 12-14% Bărăgan și Dobrogea 15—17% și Bugeac-Basarabia 18—20%.

După o documentare științifică a „considerațiilor climatice”, unde autorul arată temperatura minimă, optimă și maximă la care se dezvoltă diferite plante, arătând și timpul; trece apoi la „Coeficientul de transpirație al plantelor” foarte important în viața lor. O reprivire asupra „Grâului și seceta” este un frumos capitol pe care îl succed: „Considerațiuni economice și sociale”, „Considerațiuni de sol”, „Cele 5 condițiuni ale alegerii seminței”, „Plantele furajere”, „Cultura cerealelor”, „Pomii fructiferi” și „Latura practică a problemei asolamentului”. Și subliniem, toate tratate în mod practic.

Iată că prezintă cititorilor, o lucrare de valoare indiscutabilă, de care se convinge orice lector, în urma celor câteva jumătăți de oră în care o pot citi pe îndelete, în timpul liber. Cred inutil să mai spun că lucrarea e de un real folos celor ce se prezintă la diferite examene.

i. b.

I. Nisipeanu: Dintr'o campanie pedagogică pentru Școala activă. Editura Cugetarea.

Întotdeauna un curent sau o mișcare oarecare pentru a se impune unei societăți, a avut nevoie de susținători militanți, cari s'o propage.

Inovațiile pedagogice au fost și sunt și azi, în dependență directă de apostolii cari le servesc.

Curentul „școalei active” cu un fundament istorico-pedagogic și bazat pe argumentele serioase filosofice, psiho-sociale și biologice, în secolul nostru și-a câștigat adeziunea unanimității pedagogilor marcanți din toate țările. La noi s'a început o puternică năzuință de împământinare a activismului pedagogic în școală. S'au scris volume întregi, articole variate de interpretare a activismului, cerindu-se insistent întregului învățământ și educației, o adaptare psihismului copilului.

Di I. Nisipeanu, susținător fervent al „școalei active”, luptă de aproape două decenii pentru a câștiga atât publicul, cât și oamenii de școală pentru noua școală. Articolele din diferite reviste, volumele masive de expunere principială a convingerii care-l animă sau de metodologie, sunt un indiciu evident de pasiunea și însuflețirea cu care susține noua orientare educativă.

Vol. „Dintr'o campanie pedagogică pentru școala activă”,

cuprinde diferitele articole scrise prin reviste, cari toate au un fir unitar, lupta pasionată a unui apostol al ideii active.

Mulțimea articolelor ne poate convinge de unitatea de vedere a autorului în fața diferitelor interpretări cari s'au făcut școalei active și felul cum autorul înțelege s'o realizeze. Infocat adept al școalei active spirituale, bazată pe interesul pasional al copilului pentru învățământ, având drept ideal personalitatea cu caracter moral.

Ceeace ar putea servi drept motto întregii lucrări cât și drept deviză a „școalei psihologice, care vrea s'o inaugureze dl Nisipeanu, sunt vorbele lui Goethe: „Pretulindeni să învață numai dela cel ce e iubit“. Iubirea trebuie să devină fundamentul întregii educații și învățământului.

Sustinerea teoretică și exemplificarea practică, expunând diferite școli vizitate, — formează obiectul diferitelor capitole ale lucrării. Diferite lecțiuni în spiritul plin de iubire și plăcere, problemele cari le-a ridicat școala românească sau discuțiile pedagogilor, se găsesec interpretate în lumina vederii autorului.

Concepția dlui Nisipeanu a dat naștere la ample discuții și controverse, mulți contravind plăcerea hedonistă care ar urma practicând în școală un învățământ bazat numai pe plăcere. Luând drept mobil în educația copilului interesul momentan, fără prea mari adânci psihologice, desigur nu vom putea îndeplini imperatiivele crescânde ale vieții sociale.

Da. ă în unele privinți concepția dlui Nisipeanu este criticabilă, rămâne valabil spiritul general de școală activă spirituală. Deși mari noutăți nu aduce în discuție, dar e vrednic de relevat căldura cu care duce „campania pedagogică“, avântul înflăcărat, făcându-se la noi exponentul cel mai fidel și mai militant al întroducerii spiritului activist și a iubirii în locul școalei receptive și desgustătoare de azi.

Nou este avântul, dlui Nisipeanu, și tineresc, pentru realizarea unei idei atât de frumoase.

P. Șerban

Nicolai I. Bibiri-Putna: Individualitatea Școlarului Român. Cerința cunoașterii individualității copilului român a devenit azi imperioasă pentru fundamentarea unei pedagogii românești.

Prea se cere, dar nu se indică pentru cei puțin inițiați, mijloacele practice, mai eficace, pentru cunoașterea științifică a școlarului nostru.

Colegul Nicolai I. Bibiri, stăpân pe mijloacele pentru atingerea acestui scop pedagogico-național, pune în mâna colegilor un îndreptar valoros pentru cunoașterea integrală psihofizică a copilului român, care o recomandăm cu căldură celor insuflețiți de avântul și viitorul pedagogiei naționale.

Dar asupra lucrării vom mai reveni.

AȘA MĂ ȘTIU

<i>Așa mă știu și azi și eri și mâine</i>	<i>Că'n sărăcia aspră și umilă</i>
<i>Că's osândit să port mantaua humii</i>	<i>Obșii și fericirea, dacă stărui.</i>
<i>Să dorm visând la fericirea lumii</i>	<i>...Eu încă văd, că'n viața mea de câine</i>
<i>Cerșind belșug de aur și de pâine.</i>	<i>Sunt osândit să iau, nu să mă dărui;</i>
<i>Au vrut doar mulți de mână să mă poarte</i>	<i>Să ies plângând în calea orișicărui</i>
<i>Spre Cer, prin aspru post și rugăciune,</i>	<i>Cerșind belșug de aur și de pâine.</i>
<i>Păzindu-mă de cei ce'n spurcăciune</i>	<i>Și cred, că o reînviere'n moarte</i>
<i>Și'n sărăcie își cobesc a moarte.</i>	<i>E moartea învierilor din mine;</i>
<i>Și mi-au mai spus, că'n slăvi întemeiere</i>	<i>Că'n veșnicie, zâmbete senine</i>
<i>E pentru credincioși cu inimi blânde</i>	<i>Pe căi de vrajă n'or să mai mă poarte.</i>
<i>Că pretutindenii gurile flămânde</i>	<i>De-aceia'n nopți când luna e stăpână</i>
<i>Așteaptă'n moarte o reînviere.</i>	<i>Sunt fericit s'ascult tăcerea vieții</i>
<i>Că tot ce ai și tot ce poți, să dărui,</i>	<i>Și'n luncă, — beat de roua dimineții</i>
<i>Că bunătatea s'o împarți cu mild,</i>	<i>S'alerg zâmbind, cu dragostea de mână.</i>

IULIU SABIN

Poșta Redacției.

D. Florian Stănică. Nu am primit numărul respectiv. Te rog trimite-mi-l, precum și celelalte reviste în care a apărut recenzia de care-mi scrii. Revista pe Aprilie ți-am expediat-o.

D. C. C. Andrei. Articolul cuprinde generalități de ziaristică informativă, despre cari cititorii i-au notă din diferite ziare.

D. C. Bărbat. Ediția rev. era încheiată când am primit articolul Dvoastră.

Cărți și reviste, P. I. Tomescu, etc. din lipsa de spațiu au rămas pentru numărul viitor.

Asociația generală a învățătorilor din România,
sediu: Bul. Tache Ionescu No. 23, etaj 1, București, I,
Nr. 130, Telefon 4.84 61.

DOMNUL PREȘEDINTE

Avem onoarea a vă comunica următoarele, spre luare de cunoștință și conformare:

1. Congresul general al Asociației Generale al Învățătorilor se va ține în zilele de 4 și 5 Septembrie a. c., la Constanța.

2. Plecarea în excursia proiectată la Constantinopol, va avea loc în noaptea de 5 spre 6 Septembrie. Prospectul detaliat al excursiei și costul ei îl veți primi în cursul lunii Iunie a. c.

3. Cursurile de vară, organizate de Asociația Generală, se țin în două centre:

a) la Universitatea din Cluj.

b) la Universitatea din Iași.

Cele dela Cluj, sub conducerea Dlui Fl. Ștefănescu-Goangă, Rectorul Universității; iar cele dela Iași sub conducerea Dlui St. Bărsănescu, prof. universitar. Programele detaliate și datele la care se vor începe cursurile, se vor anunța din timp în pagina învățătorilor. De asemenea, se vor comunica și condițiile de găzduire și hrană pentru fiecare centru în parte.

La cursurile din Cluj se vor înscrie, prin Asociațiile județene învățătorii și învățătoarele din Muntenia, Oltenia și Ardeal; iar la Iași cei din Moldova întregită și Dobrogea.

Cursurile dela Cluj vor dura 20 zile, iar cele dela Iași 12 zile.

Fiecare Asociație județeană va trimite câte 4 învățători bursieri la aceste cursuri, trimițând prin mandat poștal suma de lei 2000 pentru fiecare bursier. Pentru cursurile din Cluj, banii se vor trimite pe adresa dlui Ion Pescaru, directorul școlii primare Mănăstur-Cluj, iar pentru cursurile dela Iași, dlui V. Nistor, Președintele Asociației Învățătorilor din Iași, str. Negruzzi, Nr. 4.

Pentru ceilalți colegi și colege, care vor dori să urmeze aceste cursuri, se stabilește ca taxă suma de lei 1200 pentru Cluj și 800 pentru Iași, pentru găzduire și masă.

Vă rugăm să binevoiți a lua măsurile necesare, în sensul celor de mai sus.

Președinte,
I. N. Ciolan

Secretar General,
I. Tacu

In atențiunea învățătorilor !

Laboratorul de Pedologie și Pedagogie experimentală din Cluj, ne roagă să publicăm următorul:

„Chestionar”

»(referitor la aplicarea fișei individuale în școala primară)«

»Sunteți insistent rugați să răspundeți, cât mai pe larg, la chestionarul de mai jos. Ancheta întreprinsă are rostul să lămurească unele laturi ale aplicării fișei individuale în școala primară.

Răspunsurile să exprime:

1. punctul de vedere personal,
2. Experiența fiecăruia.

I. Ce credeți despre aplicarea fișei individuale în școala primară dela noi, în raport cu:

- a) pregătirea psihologică și pedagogică pe care o dă școala normală învățătorului;
- b) programa actuală a școlii primare (dela noi);
- c) clasele suprapopulate;
- d. ocupațiile învățătorului din școală și din afară de școală;
- e. organele de control;
- f) mentalitatea contemporană în legătură cu această problemă.

II. a) Este bine că s'a legiferat ca obligatorie aplicarea fișei individuale în școala primară ?

- b) A fost pregătit terenul pentru această aplicare ?
- c) Cum credeți că era mai potrivit să se procedeze ?

III. Cum completează învățătorii, astăzi, fișa individuală ?

IV. Cum credeți că ar trebui să fie completată fișa ?

V. Diferite propuneri.

Vă rugăm foarte călduros să nu lăsați fără răspuns chestionarul aceasta. De răspunsurile Dv., pe care le dorim cât mai întemeiate și cât mai logice, depinde normalizarea profesiei noastre.

La răspunsuri indicați totdeauna numărul și litera întrebării.»

Acest chestionar este adresat tuturor membrilor corpului didactic. Noi, ne alăturăm cu toată tăria și dragostea la această acțiune și rugăm, ca, până la unu, toți colegii noștri, să de-a răspuns la acest important chestionar, care este elaborat pentru un scop atât de superior, pentru desăvârșirea școlii românești.

Răspunsurile se vor trimite pe adresa: Laboratorul de pedologie și pedagogie experimentală, Cluj, str. Kogălniceanu, 9.

I. B.

ADRESA:

Tiparul „CONCORDIA” Institut de Arte Grafice și Editură S. A. Arad.